

Palestinci a Židé: nekonečný střet dvou projektů

- CZ24 News | 13. října 2023

Poznámka překladatele: V této stati je to několikrát naznačeno nebo zdůrazněno, ale pro jistotu - nestraní se zde NIKOMU Z OBOU STRAN.

Vyzývám vás, abyste s materiálem zacházeli ... zlehka, bez hluboké vědy a hlavně bez politizace. Dostal jsem dobrou otázku: kdo jsou Palestinci, proč by proboha měli mít stát, byly pro to historické předpoklady? Změňte slovo „Palestinec“ na „Žid“ a vysvětlete také situaci s „věčným lidem“ a zda v této hádce není „nějaký lesník“, který je povinen se dostavit a všechny rozehnat k té a takové matce. Zavánělo to provokací, ale zkusím to.

Ztraceno v historii

Vezmeme-li k problému učebnicový přístup, Palestinci jsou národ žijící na území historické Palestiny na Západním břehu Jordánu, v pásnu Gazy, Galilei a Trans-Jordánsku. Mluví palestinským dialektem arabštiny. Považovat je za prastaré autochtonní etnikum je téměř nemožné, problematika je ve vědeckých kruzích extrémně zpolitizovaná, dokonce i genetická data jsou vykládána diametrálně rozdílně. Dokonce i náboženské rozdíly jsou spojeny s “Y-chromozomálními haploskupinami”. Ukazuje se, že muslimští Palestinci jsou velmi odlišní od křesťanských Palestinců.

Není to podstatné, obyvatelé Palestiny jsou produktem směsice beduínů, Jordánců, Saúdů, Drúzů, Syřanů, Libanonců, Židů. S velkým podílem východoafrické krve, což je dáno obchodem s otroky v podobě konkubín s následnou asimilací. Ale je tu nesporný fakt: historie si nepamatuje „palestinský lid“, navzdory mnoha pokusům vtlačit dnešní sídla na Západním břehu do tloušťky tisíciletí. Dát jim palmu prvorozenství před Židy, Řeky, Babyloňany, Asyřany.

Historie ví, že v roce 720 př. n. l. Asýrie dobyla Izraelské království a o dvacet let později se přiblížila k Judeji a Jeruzalému. Hliněné tabulky z té doby upomínají Pelištejce z Negevské pouště, Egyptany, žoldáky z Arábie, Židy z Aškelonu, Jeruzaléma a Izraelského království. Asyrská kronika nezná Palestine. Také Babylon si takového národa nevšiml, když na konci šestého století před naším letopočtem dobyl judské země. Kýros Veliký poté, co dobyl Babylón, poslal Židy domů, poskytl jim své satrapy a vzal poplatky z Judeje a Jeruzaléma. Nepřevzal to od „Palestinců“ kvůli naprosté absenci etnické skupiny nebo její bezvýznamnosti.

A když Alexander „Filippovič“ Makedonský přišel v roce 332 př. n. l. do Palestiny, Týru a Gazy, opět jednal s Židy, jak se to stalo – místními satrapy Perské říše. A pak tu byli Římané, kteří Židy dlouze a bolestivě vyvraždovali, Judeu přejmenovali na Palestinu (nejzávažnější je nazývat její obyvatele Židy) a Jeruzalém – na Kapitolinu. O „palestinském lidu“ nezanechali ani slovo.

Zničení Šalomounova chrámu

Zničení Šalomounova chrámu

Hlavní historické falšování posledních desetiletí se točí kolem neznámých lidí „Plishtim“ (Filištíni). Právě ty vyříznuté u kořenů nebo prodané do otroctví Sašou Velikým. Jak uvádějí vědci, „Plishtimové“ mají stejný vztah k Arabům jako Poláci k Eskymákům. Byli to zástupci „mořských lidí“, kteří proudili na Blízký východ (konkrétně do Kanaánu), prchající před přelidněním a přírodními katastrofami ze všech ostrovů Středoziemního moře. Žili „plishtim“ v současném pásmu Gazy? Ano. A na mnoha dalších místech. Ale po roce 332 př.n.l. zmizely ze stránek všech kronik a historických zpráv. Řekové je vyvraždili ...

Římský císař Hadrián chtěl udělat něco podobného s Židy za krutá povstání, která spáchali. Ale omezil se na exil a prodej do otroctví většiny „věčných lidí“. Zbavili se všech? Mnoho komunit však přežilo v provincii Palestina, zatímco zbytek se rozptýlil po celém světě. Lpění na jediné identitě, kterou nebylo možné vymýtit – víře. Jazyk a tradice byly zapomenuty, obrovská vrstva kultury zmizela, ale Židé přežili díky „Sabat-Shabbat“ a přípitku „Leshana abaa Birushalayim“ (příští rok – v Jeruzalémě!). Vyslovováno během oslav židovského Pesachu, výročí exodu Židů z Egypta, po přečtení „velikonoční Hagady“ o těchto událostech. Takto žila Idea po tisíce let.

Co se stalo v provincii Palestina? Existovala Byzanc, která začala bojovat proti Židům poté, co se jejich věční „falešní proroci“ vzbouřili proti lidem a prováděli pogromy na východní křesťany. Docházelo k vzájemné nenávisti a masakrování, vraceli se Peršané (kteří také nezištně prořídili Jeruzalém od veškerého obyvatelstva, zejména židovského vyznání).

Vtip je v tom, že Arabové si nevšimli „Palestinců“, když se jako vichřice řtili z arabských písků do

Malé Asie. V každém případě to nebylo zaznamenáno v dokumentech. Jako mamlúkové a Turci z Osmanské říše. Šest set let tato zbídačená provincie chřadla pod palcem Istanbulu a úředníci ve sčítáních lidu a daňových seznamech uváděli: existují muslimové, křesťané, Židé v takových a takových proporcích a etnicky našli Židy, Čerkesy, Araby, dokonce i Bosňany. Po pádu Vznešené brány v roce 1917 ... už tu nejsou žádní „Palestinci“, místní pověřená území (podle zpráv komisí Společnosti národů) jsou obývána hašteřícími Židy a širokou škálou Arabů.

БРИТАНСКИЙ МАНДАТ

11 декабря 1917 года войска генерала Алленби вступили в Иерусалим. Север страны оставался под турецким управлением до сентября 1918 года

29 сентября 1923 года Британия официально берёт под контроль Палестину и Трансиорданию.

14 мая 1948 года создание независимого Израильского государства.

Již v roce 1919 se otázky národního sebeurčení staly bezprecedentně akutními, Arabové z Palestiny se považovali za součást Sýrie, nenacházeli rozdíly v kultuře, jazyce nebo náboženství se svými věčnými sousedy. Co prohlásil zástupce Arabského vyššího výboru OSN na Valném shromáždění v roce 1947: „Politicky nebyli Arabové Palestiny nezávislí ve smyslu vytvoření samostatné politické entity“. I když ... samotní Arabové v té době nepoužívali slovo „Palestina“ (považovali ho za vynález sionistů), preferovali správnější „Transjordánsko“.

Takže ... „Palestinci“ jsou výhradně geografickým znakem „nežidů“, odvozených od slova „Palestina“. Ten poslední vynalezli nováčci před dvěma tisíci lety, ale ty první byly vynalezeny až v roce 1967. Ano přesně. Dokonce i po vzniku Státu Izrael bylo označování Araba za „Palestince“ považováno za urážku, což je přídomek používaný ortodoxními americkými Židy k označení „okupantů“ jejich starověké Judeje/Palestiny.

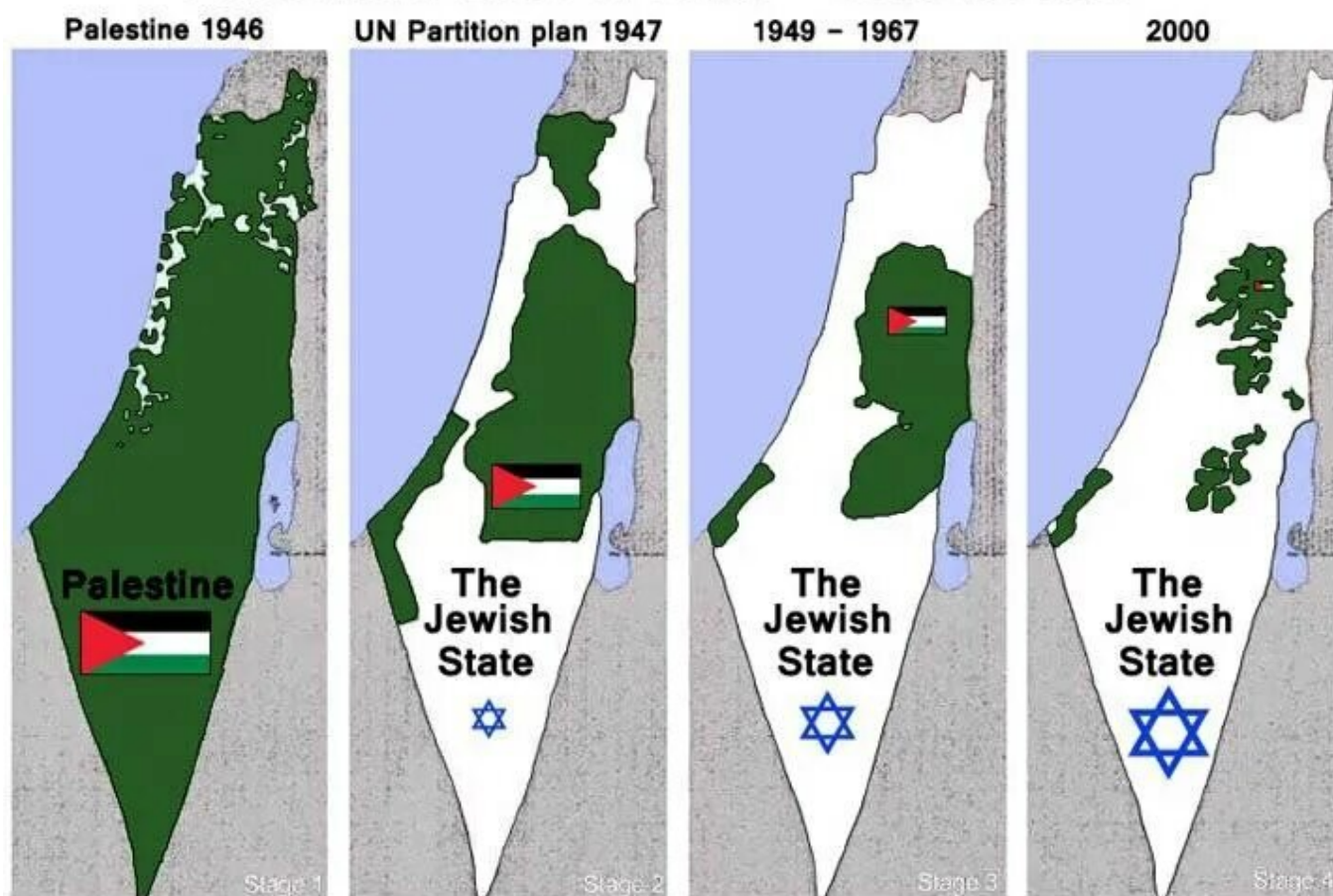
Takže se náhle objevil „palestinský lid“? Vše začalo cynismem britských kolonialistů, kteří v roce 1917 vydali slavné prohlášení britského ministra zahraničí Arthura Balfoura, které obsahovalo věty: „Vláda Jeho Veličenstva se souhlasem zvažuje otázku vytvoření národního domova pro židovský národ v Palestině, a vynaloží veškeré úsilí na podporu dosažení tohoto cíle.“ Mluvili jsme o Britské

podřízené Palestině, rozprostírající se na území dnešního Izraele a Jordánska. Společnost národů nápad schválila, OSN pak rozhodnutí automaticky přijala jako pracovní verzi výstavby blízkovýchodního komunálního uspořádání.

Ale „Angličanka“ už dávno dostala nálepku, že umí „dělat pořádné svinstvo“; Londýn záměrně nevymezil hranice „národního domova pro židovský národ“, protože dobře věděl, jaký zisk lze z nevyhnutelného střetu získat. Mezi židy a muslimy. Židé a Arabové. Británie rozdělila Palestinu na dvě nestejně části, jednu nazvala Jordánsko a druhou roztrhla na několik dalších kousků. Velkoryse nabídla Židům vybudování vlastní autonomie (ale po druhé světové válce tomu zuřivě vzdorovala), ale co dělat s nerozdělenou půdou? Záměrem bylo vybudovat „další arabský stát“, ale o tomto projektu nebyly žádné podrobnosti.

Karty zamotali samotní Arabové, kteří nechtěli Izrael uznat ani na omezeném prostoru, který zpočátku zabíral. Války v letech 1948, 1967 a 1973 umožnily Židům odkousávat kus po kusu z neexistujícího „arabského státu“, plíživou expanzí „samozáborů“ až k dnešní konfiguraci hranic. Klíčovou událostí však byla šestidenní válka v roce 1967, kdy poprvé zazněla jezuitská formule, která se zrodila buď v hlubinách arabského světa, nebo v tichých kancelářích KGB SSSR: protože existuje Palestina, která nikdy není Izrael, pak jsou „Palestinci“ povinni ji obývat, ale nikdy ... ne Židé.

Palestinian Loss of Land – 1946 to 2000

Kdo to rozmotá?

Jaké je dnes pásmo Gazy z etnického hlediska? Ach, ani jeden vědec vám to s jistotou neřekne, nebo se ve stovkách arabsko-muslimských kmenů a konkrétních klanů dokonale zamotá. A stále zde žijí Židé, kteří konvertovali k islámu, a samostatná velká skupina Samaritánů, produkt mísení novozákonních Židů s osadníky přicházejícími v průběhu staletí odevšad. Budete se divit, ale na začátku dvacátého století pásmo Gazy ... více než dvě třetiny jeho komunit dodržovaly židovské

zvyky.

Egyptané, kteří sem uprchli v 60. letech 19. století před velkou stavbou Suezského průplavu, jsou jasně nastíněni a dodnes nesou rozpoznatelná jména a příjmení. Další velká komunita „palestinského lidu“ má ve svém křestním jméně a příjmení článek „Al-“, který s následným slovem označuje místo arabského původu konkrétní postavy. Objevily se také v důsledku velké vlny „pracovní migrace“ ze Sýrie, kdy probíhaly práce na rozšíření a vybavení přístavu Haifa. V pásnu Gazy si svou národní identitu udržují skupiny nearabského původu: Peršané, Afghánci, Indové, Gruzínci a mnoho dalších.

Nejnápadnější v oblečení a zvycích jsou Kurdové, kteří mluví strašlivým „suržikem“ napěchovaným arabskými slovy, je jich nejméně půl milionu. Sto tisíc je v Izraeli, zbytek je rozptýlen po historických zemích Judeje a Samari. Trochu reptají na tvrdohlavé „nacionalisty“, kteří zcela zachovali kurdský způsob života v řadě osad na hoře Karmel a v Dolní Galileji. Hebron je třetí kurdské město, pokud vůbec něco, a taková situace se vyvinula od křížáckých výprav, kdy sem přišli krajané z Velkého Saláha ad-Dína osvobodit muslimy od „nevěřících“.

Pozoruhodní jsou také „Čerkesové“ (Adygové/Adyghe), kteří se zde v 19. století v několika vlnách objevili na útěku před válkou s Ruskem. Jak v moderním Izraeli, tak v pásnu Gazy najdete mnoho „Turků“, někteří se považují za Turkmeny, jiní za Turky nebo Turkomany, dědictví Osmanské říše. Jsou rozpoznatelní v Haifě a Jeruzalémě, žijí kompaktně a jsou přáteli s „Bošňáky“ (Bosňany) na obou stranách řeky Jordán. Moc se jim nelíbí „nové příchody“ Albánců, kteří se zde objevili na konci 19. století a mísili se s arabským obyvatelstvem. A dohromady výše uvedené etnické skupiny nemohou vystát „súdánské muslimy“, černé potomky otroků z Afriky.

Složitě vztahy jsou také s beduínskými Palestinci z Negevu, Sinaje a pohraniční oblasti s Jordánskem. Chovají se arogantně, jejich zvláštní čistý dialekt (nerozpoznatelný od toho, kterým se mluví v

Saúdské Arábii) přímo naznačuje původ etnika, které se považuje za právoplatné pány celé Palestiny bez výjimky. Pravděpodobně arabské imperiální a horlivé hry. Jsou to potomci beduínů, kteří nejtvrději brání extrateritorialitu mešity Al-Aksá na Chrámové hoře Jeruzaléma, uctívané jako místo Prorokova povznesení do nebe.

Pásma Gazy má své vlastní “vyvrhele”, kterými všichni stejně pohrdají – Židy a Samaritány, kteří konvertovali k islámu. Těm se daří přežívat v tajných neveřejných rodinách. Nenávidí samaritány - židy z Izraele, kteří vyznávají nejstarší větev judaismu – Mojžíšův Pentateuch, ale sousedů “palestinského lidu” se bojí oprávněně, žijí “dvojím životem”. Nechtějí se přestěhovat do Izraele (kvůli povinné službě v IDF), navenek dodržují zvyky muslimů, ale doma mluví pouze hebrejsky. Mimochodem, právě tito “samaritáni” ze západního břehu Jordánu zachránili tisíce křesťanských Arménů, kteří se sem dostali po genocidě a deportacích z Turecka v letech 1915-1918.

Politický národ

Dovolte mi, abych nerozvíjel téma “věčného národa”, který se vlil do Izraele jako mohutná řeka během agónie Osmanské říše na konci 19. století. Tehdy to mezi “palestinským národem” a Židy začalo jiskřit a Židé nazývali divokou etnickou směsicí zdejších zemí “erew rabbi” (*sběř, holota, sebranka, chátra*), která neměla nic společného se starobylým Erec Izraelem. Ještě jedna věc je zde důležitá, existuje zajímavá demografická aritmetika. Čím více Židů přicházelo do Země zaslíbené (od první znatelné vlny v 70. letech 19. století), tím více Arabů se usazovalo v její blízkosti. Čísla nám říkají: od 70. let 19. století do roku 1947 ... se počet islámských obyvatel Palestiny zvýšil téměř o 300 %.

A celý zbytek arabského Východu se v tomto období rozrostl desetkrát méně. V čem spočívá záhada

tak zběsilé obliby chudé provincie Osmanské říše a britského mandátního území? Byla to zaměstnanost a hospodářský růst. Židé přicházející z celého světa se usazovali na nejvíce opuštěných, nepotřebných a zničených pozemcích.

Díky finanční pomoci různých sionistických organizací začali odvodňovat bažiny a solné močály, zorávat pustiny, vysazovat sady v kamenitých polopouštích a budovat silnice mezi roztroušenými osadami. S příchodem Britů se zde objevil první průmysl a Palestina se stala centrem přitažlivosti pro všechny, kteří si chtěli, když už ne vydělat peníze, tak alespoň mít jistotu, že nezemrou hladu. Do nové zaslíbené země se sjížděly celé komunity 'um-mah' (*) ze Sýrie, Libanonu, Zajordánska, Egypta a zemí Maghrebu a mnohonásobně převyšovaly počet příchozích Židů.

Politikou to tu ani nezapáchlo (tehdy) – migrační vlny z konce devatenáctého a počátku dvacátého století byly čistě pracovní a rostoucí židovské osady nikoho neděsily. Arabové ani nenapadlo, že by zde mohl vzniknout monoetnický stát Izrael. Turci a později Britové se snažili všechny své koloniální hospodářské projekty budovat za účasti gramotných Židů, speciálně obklopovali své osady pracovními osadami Arabů. Nejkriklavějším příkladem je výstavba Východní dráhy (vzpomeňte si na román Agathy Christie). Všichni přivezení muslimští gastarbeiteri se mimochodem nevraceli domů a raději pracovali a živili se společně u Židů.

A když Britové zaplavili Palestinu, nejprve armádou a poté vojskem úředníků a obchodníků, obě mohutné vlny migrantů (židovské a arabské) jen zesílily, přičemž ty druhé opět početně převažovaly. Ve městech byl problém najít v davu Žida, a to do té míry, že i Haifa a Jeruzalém se rychle arabizovaly. Jestliže Žid přicházející z Evropy musel Britům podle Bílé knihy prokázat svou užitečnost a získat osvědčení, arabský gastarbeiter se nesetkal s žádnými překážkami a mohl si přivést tolik příbuzných, kolik chtěl.

Britské pašování židů

S příchodem Izraele ... se soukolí obrátilo opačným směrem a války, které se odehrály, zaplavily arabský svět "palestinskými uprchlíky", o které se starali všichni od Úřadu OSN pro palestinské uprchlíky až po nespočet vládních i nevládních agentur po celém světě. To je dobrá a užitečná věc, protože Židy nelze obvinít z mírumilovnosti, neboť organizovali etnocidu v nejlepších biblických tradicích "vyčištění kanaánských zemí". Zde se však světové "pokrokové společenství" dopustilo obhlubné chyby, když statisícům uprchlíků poskytlo bezproblémové dávky a kompaktně je shromáždilo.

Poté, co z nich učinilo politický nástroj nátlaku na Izrael, poté, co vyrostli v nečinnosti ... několik generací "Palestinců" v nečinnosti a zahálce. Někde v arabských zemích je úspěšně integrovali a zdvořile (s ocelovým nádechem v hlase) donutili pracovat, zakazovali jim pobírat dávky, někdy získané z několika mezinárodních zdrojů. Ti, kteří pracovat nechtějí, odešli do uprchlických táborů pod záštitou OSN a velkých dárců a už šedesát let trpí "následky okupace". Upřímně řečeno paradoxní fenomén. (*Hodně to připomíná imigraci do Evropy, ne? - pozn.překl.*)

Dobře, řekli si Židé, když míra vzájemné nenávisti na počátku 90. let začala překračovat hranice. Odstranili okupační režim z pásma Gazy ... aby tam dostali novou porci "uprchlíků", kteří si uvědomili, že tento status zaručuje měsíční příspěvky, lékařskou péči, sociální dávky, štědrá humanitární pomoc od Židů, Arabů, Američanů, Evropanů, struktur OSN. Zlepšilo se to? Ne. Jestliže před rokem 1994 činila nezaměstnanost v "okupovaném" pásmu Gazy asi 20 procent, po izraelském stažení se stala 55procentní. Při akutním nedostatku pracovních sil v regionu.

Závěry.

Nebudu obviňovat "palestinský lid" z dokonale zvolené pozice věčné oběti, má kruté Židy z čeho obvinít (*Židé se také - paradoxně - rádi staví do role oběti - pozn.překl.*). Neměli by však mávat klíči od domů, které nepostavili na půdě, již se vyhýbali nejchudší obyvatelé Judeje/Palestiny. Zvolit si osud mrtvol, která neustále žebra o "džihád", vpustit mezi sebe ty nejodpornější islámské radikály a nevyprodukovat jediného těžkotonažního politika pro normální komunikaci se světem (Arafata neberme v potaz, to je krvežíznivec) - to není cesta k normálnímu životu.

Takzvaný "palestinský problém" se stal uzlem dalších umělých uzlů, které uvázali Britové. Dnes se z něj stalo velmi zjednodušené (čti - zvrácené) schéma konfrontace "muslimů/Arabů" proti "Izraelcům/kolektivnímu Západu". Kde už není možné seškrábat strupy zaschlé krve z propleteného marxistického (? - *ponechávám originální význam - pozn.překl. - i když to vidím trochu jinak, autor má podle mne právo aby jeho slova nebyla zkreslena ve významu, jen podotýkám, že ruce si tu hodně máchají USA a Anglie a ty z marxismu nelze obviňovat ani náhodou, ostatně dále to vyskočí „samo“*) národněosvobozenického boje - z nejodpornějších praktik terorismu.

Projekt Palestina se stal experimentální laboratoří pro pěstování nejradikálnějších islámských nálad a skupin a po desetiletí na něm pracovali cyničtí a inteligentní lidé. Stejně jako v případě izraelského projektu byli jeho plánovači stejného ražení. Z palestinských zkumavek se vylíhla Al-Káida, v Rusku zakázaný Taliban a ISIS a desítky dalších blízkovýchodních, asijských a afrických proudů "čistého islámu", který nepřipouští žádná polovičatá řešení.

Nyní tak vyrostl Hamás, vytvořený samotnými Izraelci, a ukazuje Židům jedinou cestu k Rudému moři. Již bez kličkování Jásira Arafata a jeho falešných jednání o vytvoření palestinského státu. Radikálové žádné státní instituce nepotřebují, jejich cílem je něco jiného: totální zničení Židů, vypovězení všech dohod z Osla-1993, návrat k islámské identifikaci lidského společenství, tečka.

Neexistuje žádný zákon kromě toho, který je předepsán v koránu, a všichni “nevěřící” (*káfirové*) – smrt nebo vyhnanství. Takto se v “palestinské” laboratoři řeší notoricky známá “národnostní otázka” v té nejdestilovanější podobě. Neexistují žádné etnické skupiny, národy, rodiny a klany, existuje pouze Víra. Dokonce ani obvyklá ‘um·mah’ neexistuje, každý muslim je zbraní boje, způsobem boje. A to vyžaduje ... nepřitele. Kvůli jehož zničení je třeba zapomenout na jakékoli náznaky “nacionalistických hnutí”. Tím je dnes Hamás, pro něj už žádný “palestinský lid” neexistuje, je to trik krátkozrakých žvanilů a politiků OSN. V Palestině bude jen jeden vítěz, buď projekt Izrael, nebo země “čistého islámu” bez národností.

Kdo je tím “lesníkem”, který dokáže od sebe „rozervat“ laboratorní pokusné objekty starověké Judeje a současné Palestiny, které se k sobě lepí? Nevím ... pravděpodobně někdo, koho se obě strany k smrti bojí. Tak už to tady chodí, ty místní živly. Jen železná ruka a brutalita nadnárodních impérií tuto zemi zpacifikovala. Takže pozice “lesníka” je volná, a zatímco oba projekty nemohou existovat jeden bez druhého, jsou nuceny vytvářet vzájemnou krutost a nenávist. A je pochybné, že někdo z nich zvítězí.

(*) Hebrejské slovo ‘um·mah’ je na všech třech místech, kde se vyskytuje, překládáno jako „rod“ a vždy je jím míněna velká skupina Neizraelitů.

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Peter008/Pokec24